

باز تعریف آینده‌ی فمینیستی

آیشه قندیشه یکی از برجسته‌ترین و ترسناک‌ترین جن‌های اسلام است. او را با عنوان «بازکننده» می‌شناسند. وقتی آیشه روح مردان را تسخیر می‌کند میزبان خود را از آن خود نمی‌کند بلکه او را به سوی بیرون، به روی طوفانی از جن‌ها و شیاطینی که به سوی می‌آیند، باز می‌کند و او را تبدیل به محدوده‌ی پرفروتمندی از داده‌های فضایی می‌کند. زمانی که آیشه روح کسی را تسخیر می‌کند، تنها راه برای از دست ندادن عقلش این است که با او همراهی کند.

«من معتقدم ما باید تمثال‌هایی فمینیستی از انسانیت داشته باشیم. آن‌ها نمی‌توانند مرد یا زن باشند. تمثال‌های فمینیستی نمی‌توانند اسم داشته باشند؛ نمی‌توانند بومی باشند. انسانیت فمینیستی باید به گونه‌ای هم در مقابل بازنمایی مقاومت کند، در مقابل شکل‌دهی به معنای تحت‌اللفظی آن مقاومت کند، و هم به صورت مجاز‌هایی قوی و تازه فوران کند.» (دانا هاروی)

ما رویایی داریم و آن رویا همین حالاست. ما رویایی داریم و در آن، ما در رویای دیگری زندگی می‌کنیم. ما رویایی داریم و از جای خود بیرون شده‌ایم؛ تو نامرئی هستی؛ او فراموش شده است. ما تاکنون رویایی را زندگی کرده‌ایم که به ما بی‌اعتنایی کرده است و می‌دانیم که این رویا رویای ما نیست.

ما رویایی داریم و این رویا در آینده است. هر شب که می‌خواهیم این رویا را تصور می‌کنیم. هر صبح برمی‌خیزیم و دانه‌هایش را می‌کاریم.

این فراخوانی است برای «آینده‌ی مؤنث». فمینیسمی که بیشتر از زنان است؛ فلسفه‌ی غیر-مذکر، غیر-همسوجنس، غیر-سفیدپوست، غیر-غربی است. همه‌ی آن کسانی که نظام‌های اجتماعی‌ای که سرکوبشان کرده‌اند زمانی آن‌ها را «کمتر از دیگران» دانسته‌اند. این فراخوانی است برای بازسازی واقعیت به سوی آینده‌هایی دیگر، تا بتوانیم در مبارز زمان، مقوله‌ی سیاسی زمان و مکان خطی را درهم بشکنیم.

بسیاری از ما در زمانه‌ی زندگی می‌کنیم که نظام‌هایی که تحت آن‌ها هستیم برای پرداختن به و اشاعه‌ی نیازها، ترس‌ها، امیدها، و رویاهای ما ساخته نشده‌اند. چطور می‌توانیم امکانات تازه‌ی را از نو تصور کنیم، مدعی زمان غیرخطی و فضاها‌ی غیربه‌هم‌پیوسته شویم؟ چطور می‌توانیم قصه‌هایی از آینده‌های متفاوت (و به‌خصوص غیر غربی) بگوییم که متعلق به دره‌ی سیلیکون نباشند؟ چطور افسانه، داستان‌های علمی-تخیلی، و دیگر فرم‌های قصه‌گویی دیجیتال می‌توانند تبدیل به تمرین‌هایی برای بیشتر دیده شدن شوند؟ تمرین‌هایی برای به دست گرفتن عاملیت و مالکیت فضاها (فضای کیهانی) و زمان‌هایی (آینده‌هایی) که در اصل برای ما طراحی نشده‌اند؟

این فراخوانی است برای هنرمندان، فعالان اجتماعی، شاعران، نویسندگان، فمینیست‌ها، و رویاپردازانی که با قصه‌گویی و گفتن روایت‌های خلاف روایت‌های غالب، به کمک ابزار وب، تاریخ‌ها و آینده‌های فرضی موجود را به چالش می‌کشند. فراخوانی است که می‌پرسد: این‌که بگوییم «آینده مؤنث است» در عمل چه شکلی است؟ فراخوانی است برای ساختن آینده‌ای که واقعاً متعلق به ماست.

ساختار:

آرشیوهای گروهی، اجراهای روی وب، مجسمه‌هایی روی وب، و دیگر فرم‌های هنر اینترنتی و تعامل‌های آنلاین. همه نوع کاری پذیرفته می‌شود به شرط آن‌که در قالب قصه‌گویی و افسانه‌گری جای بگیرد: وبسایت، ویدئو، نوشته، اشیای سه‌بعدی، موسیقی، یا اپلیکیشن. اگر اثرتان نیاز به نرم‌افزارها یا محیط‌های خاص دارد، پیش از فرستادن اثرتان با ما تماس بگیرید.

ارسال آثار:

پروپوزال پروژه‌ی خود را به شکل زیر برایمان بفرستید:

- تیتر

- متن ایده به انگلیسی (۱۵۰۰ - ۱۰۰۰ کاراکتر با احتساب فاصله‌ها)

- تصویری برای هِدِر (با وضوح بالا و فرمت منظره)

- بیوگرافی‌ای کوتاه به انگلیسی (۵۰۰ کاراکتر با احتساب فاصله‌ها)

- پورتفولیو با فرمت پی‌دی‌اف (حاوی عکس، متن، لینک)

بورسیه:

برای هر فراخوان، برنامه‌گردان مربوطه چهار پروپوزال را قبول می‌کند و آفریننده‌های آن‌ها یک رزیدنسی چهار هفته‌ای همراه با ۵۰۰ دلار آمریکا دریافت

می‌کنند.

زمان‌بندی:

اعلام فراخوان: ۲۳ می

دریافت آثار: تا ۲ ژوئیه (نیمه‌شب)

وب - رزیدنسی: ۹ ژوئیه - ۶ اوت

داور:

مورهشین اللهیاری هنرمند، فعال اجتماعی، آموزگار، و برنامه‌گردان است. او در سال ۲۰۱۶ جایزه‌ی متفکران جهانی برتر را از مجله‌ی *Foreign Policy* دریافت کرد. مورهشین در ایران به دنیا آمد و بزرگ شد و در سال ۲۰۰۷ به آمریکا آمد. آثار او به تضادهای سیاسی، اجتماعی، فرهنگی‌ای می‌پردازد که ما هر روز در زندگی‌مان با آن‌ها سر و کار داریم. او تکنولوژی را ابزاری فلسفی برای تعمق درباره‌ی اشیا و ابزاری شاعرانه برای ثبت درگیری‌های شخصی و جمعی‌مان در قرن بیستم می‌داند. مورهشین در سال ۲۰۱۶ همراه با نویسنده/هنرمند دنیل رورک کتاب *3D Additivist Cookbook* را نوشت (منتشر شده در دسامبر ۲۰۱۶ به صورت آنلاین در فرمت پی‌دی‌اف سه‌بعدی و به صورت چاپی توسط موسسه‌ی فرهنگ‌های شبکه‌ای). بازسازی‌های او با پرینتر سه‌بعدی از آثار باستانی تخریب‌شده به دست داعش با عنوان *Material Speculation: ISIS* بسیار مورد توجه گالری‌گردان‌ها و مطبوعات قرار گرفت و به صورت گسترده در نقاط مختلف دنیا به نمایش درآمده است. برای اطلاعات بیشتر می‌توانید به <http://www.morehshin.com> رجوع کنید.

وب - رزیدنسی‌ها:

در سال ۲۰۱۶، *Akademie Schloss Solitude* برنامه‌ی وب - رزیدنسی را با هدف تشویق استعدادهای جوان فعال در صحنه‌ی بین‌المللی دیجیتال و هنرمندان حوزه‌های مختلف در فضای وب راه‌اندازی کرد. *ZKM* از سال ۲۰۱۷ به این برنامه پیوست. در هر فراخوان برنامه‌گردان چهار پروپوزال را انتخاب می‌کند و هنرمندان برنده یک رزیدنسی چهار هفته‌ای و ۵۰۰ دلار آمریکا دریافت می‌کنند.

وب - رزیدنسی‌ها به اثر هنری نه به عنوان اثری تمام‌شده بلکه به اثری در حال شکل‌گیری نگاه می‌کنند. هنرمندان دعوت می‌شوند تا با تکنولوژی‌های دیجیتال و فرم‌های تازه‌ی هنری کار و تجربه کنند و به موضوعاتی که برنامه‌گردان مشخص کرده است بپردازند.

وب - رزیدنسی‌ها به صورت کاملاً آنلاین برگزار می‌شوند و آثار مربوطه در <https://schloss-post.com> و <https://web-residencies.zkm.de> ارائه می‌شوند.

هنرمندان و دانشجویان تمام رشته‌ها همچنین شرکت‌کنندگان سابق یا کنونی *Solitude* می‌توانند آثار خود را برای بررسی بفرستند. برای شرکت در این فراخوان محدودیت سنی وجود ندارد.

برای کسب اطلاعات بیشتر درباره‌ی برنامه به اینجا <https://schloss-post.com/about/> سر بزنید.

فرستادن آثار:

آثار و موارد موردنیاز را در این لینک <https://schloss-post.com/refiguring-feminist-future/> برای ما بفرستید. فرصت ارسال آثار تا ۲ ژوئیه‌ی ۲۰۱۸ (نیمه‌شب) است.